

Tittel: Anna går i svart
Regi: Gunnar Karlsson, Island 2007
Utgiver: Norsk filminstitutt
Spilletid: 27 minutter

Innvielse i tenårene

Min første tanke da jeg tok et raskt overblikk på coveret til denne filmen, var et dette så ut som en søt liten film. Ei lita jente med musefletter og rosa sløyfe gir meg slike assosiasjoner, men der tok jeg skammelig feil... Den engelske tittelen på filmen, *Anna and the moods*, røper mer om handlingen enn coveret. Og på baksiden av coveret vekkes min nysgjerrighet til fulle da jeg skjønner at denne søte lille animerte jenta etter hvert skal se ut som en forvrengt utgave av Marilyn Manson. Forventningene stiger ytterligere når jeg leser videre at filmen har fått pris for Islands beste kortfilm i 2007, og at Terry Jones (Monty Python) og artisten Bjørk har lånt ut stemmene sine til produksjonen. Dette vitner om en stor produksjon til kortfilm å være.

Tenåringen og foreldrene
 Filmen starter nok så merkelig i et kaosunivers hvor man finner referanser til både Edvard Munch og Salvador Dalis kunst. Surrealistiske skapninger opptrer i enda mer surrealistiske miljøer, og etter hvert havner vi på soverommet til Anna. Dette er fantastisk godt gjennomført, og vi skjønner fort at

dette er bilder på hva som foregår i tenåringen Annas hode. Fra å være en perfekt liten jente i en lykkelig familie, har alt plutselig blitt kaotisk. Med et rungende «La meg være i fred» fra en svartkledd og brølende Anna, starter foreldrenes kamp for å finne ut hva som feiler datteren. Hun er jo ikke lik seg selv lengre, og de må finne ut hva diagnosen er! Anna sendes til klinikken for vrang barn, og underveis møter de til og med Michael Jackson i et kort øyeblikk...

På klinikken for vrang barn finner man et humørtroll i Anna, og etter omstendig testing får hun diagnosen pubertet fra Dr. Artmann. Eneste hjelp mot dette er å vente og lære seg hvordan man skal takle vanskelige foreldre.

27 minutter uten et kjedelig øyeblikk

Anna går i svart er en svært fornøylig film om det å gå fra å være barn til ungdom. Her vil både ungdommer og voksne kjenne seg igjen og le over denne mildt sagt kaotiske tilstanden. Regissør Gunnar Karlsson har klart å belyse foreldres desperasjon over umulige tenåringer på glimrende vis. Og enhver tenåring med et snev av

selvinnsett vil kunne rødme over at de faktisk kjenner igjen adferdsmønsteret Anna viser. Alle typiske foreldre-bekymringer er belyst, og det gjøres ved bruk av flotte 3D-animerte bilder som river oss med fra scene til scene i en fantastisk dynamikk i kompani med dramatisk musikk. Ikke ett eneste øyeblikk er kjedelig i denne produksjonen.

Jeg er alltid fristet til å si at det er litt i dyreste laget å betale fullpris for en film som ikke er en full-lengdes spillefilm. Jeg er stor tilhenger av at kortfilmer skal samles i kortfilmsamlinger slik at man får mer underholdning igjen for pengene. Her skal jeg derimot motsi meg selv! 27 minutter med Anna er absolutt verdt de 99 kronene Norsk Filminstitutt tar for filmen. Dette er en film som alle tenåringsforeldre bør se sammen tenåringen, og en film som er et flott utgangspunkt for samtale om temaet i ungdomsskolen.

Filmen har engelsk tale og norsk tekst. I tillegg til hovedfilmen får man bonusspor med kommentarer fra regissøren og enminutteren *Kvak* fra samme produksjonsselskap.

Anmeldt av Bente Aasheim